

ANJA BEKKERS BELEEFT

India to the max

Eindelijk is het zover: ik ga op projectbezoek naar India, na twee jaar reisbeperkingen in verband met Covid.

Mijn plan: zoveel mogelijk locaties bezoeken en mensen die de schouders onder de projecten zetten persoonlijk leren kennen. Wat gaat goed, wat gaat minder en waarom?

Kortom: een reis waarin ik India to the max ga leren kennen. Ik ben benieuwd!

Reis van ruim
7.000 km door India

Wat viel op?

De enorme reisafstanden, kijk maar naar het kaartje van India: Nederland past er maar liefst 80 keer in. Wat is het een veelzijdig, kleurrijk land vol met tegenstellingen. In de bergen groen en fris, verder overal tropisch warm met hoge luchtvochtigheid. Het platteland ademt rust en ruimte, terwijl in de steden alles en iedereen in beweging is, luid toeterend. Ik zie hectiek, chaos, onderdrukking en armoede. En met bijna 1,4 miljard inwoners woont 1 op de 5 mensen wereldwijd in dit land. Hiervan moeten ruim 500 miljoen mensen rondkomen van minder dan 1 euro per dag. Onvoorstelbaar.

Extreem klimaat

Op 2 oktober kom ik rond vijf uur 's morgens aan in Mumbai en ontmoet ik voor het eerst Father Raimant (36), de projectcoördinator in India. Wat een verademing na twee jaar projectvoorstellen en -rapportages doornemen, financiële overzichten maken, foto's en filmpjes bekijken, mailen en (video) bellen.

Via Varanasi reizen we snel door naar Indara – Mirpur – Ghosi in het noorden, vlakbij Nepal. Hier heerst een extreem klimaat: driekwart van het jaar is het droog, dan groeit er niets. En in de zomer zijn er stortbuien, die leiden tot overstromingen van rivieren. Bovendien veranderen wegen in grote modderpoelen, waar geen doorkomen aan is.

Scholen en een medische post

We bezoeken drie scholen, plus een medische post met verloskamer en apotheek. Fijn voor eerste hulp aan de schoolkinderen en onmisbaar in het kleine dorp: de hele bevolking heeft er plezier van. Leerlingen komen uit de hele regio, maar er is geen openbaar vervoer op het platteland. Dus gele schoolbussen zorgen voor vervoer en daarnaast is er een meisjes- en een jongensinternaat, waar ze veilig onderdak hebben, voedszaam eten krijgen en kunnen sporten en studeren. Want dat is lastig in de eenkamerwoning van hun ouders. Tijdens de hartverwarmende ontvangst door schoolleiding en leerkrachten met optredens van de leerlingen, breekt het zweet me uit. Het extreme weer in deze regio vraagt veel van de mensen, ze zijn gehard. Op school vinden daarom vaak pittige discussies plaats met ouders, die de schoolbijdrage van hun kind niet kunnen betalen. Gelukkig helpt de stichting VvBE (ook ontstaan vanuit de abdij) jaarlijks een flink aantal gezinnen met schoolgeld. De rondleiding maakt veel duidelijk. Twee scholen hebben verharding van het schoolplein nodig om de leerlingen fatsoenlijk naar de ingang te laten lopen tijdens het regenseizoen. Het meisjesinternaat heeft dringend extra douches nodig, wandkastjes bij de bedden en extra plafondwaaiers. En de medische post vraagt om een extra ruimte met vier bedden, waar vrouwen voor en na de bevalling kunnen verblijven. Begrijpelijk, maar ik zeg niets toe, want ik moet eerst donateurs vinden die dit willen bekostigen.

Analfabetisme

In Delhi sluit Joke van Zutphen aan, de voormalige directeur van Solidair met India. Zo kan ze afscheid nemen na tien jaar samenwerking met de mensen hier: zo fijn! Samen vliegen we naar Ranchi en gaan met de auto naar Hansa in het noordwesten, een prachtig groen heuvelachtig gebied waarin de 'tribals' wonen. Hier is de levensstandaard laag, veel mensen zijn bijgelovig en het analfabetisme is hoog. Om deze omgeving te ontwikkelen hebben we vanaf 2005 geholpen met het opzetten van kippen-, varkens- en geitenbedrijfjes. Daarnaast hebben we waterpompen verstrekt voor irrigatie, waarmee de opbrengst verbeterd kan worden van het stukje land wat ze hebben. Ook is er een medische post voor de eerste hulp, die het verschil maakt bij slangenbeten.

Talenten ontwikkelen

Omdat de bestaande overheidsscholen slechte kwaliteit onderwijs leveren, zijn we in 2008 gestart met een school die intussen is gegroeid naar 505 leerlingen. Fr. Wilfred is hier directeur en laat ons trots het nieuwe gebouw zien met klaslokalen en kantoor. Het internaat puilt uit met 102 jongens

Anja

Joke

en vraagt om een extra slaapzaal. Op het voetbalveld strijden twee teams om de winst. Langs de lijn hun supporters die hen luidkeels aanmoedigen. Naast de gebruikelijke lessen, wil de directeur graag de talenten van kinderen ontwikkelen in sport, dans of muziek. "Ik vind het prachtig om te zien dat ze een winnaarsmentaliteit ontwikkelen door te trainen om steeds beter te worden. Dat vergt discipline, doorzettingsvermogen, teamgeest en persoonlijk leiderschap. En daaraan is behoefte bij werkgevers: zo vergroten ze hun kansen om later een goede baan te vinden."

Ook bekijken we het grondwerk van de nieuwe Engelse school een paar kilometer verderop. Niet alles zit mee: hier hebben we te maken met vertraging van de bouwwerkzaamheden, omdat de elektriciteit te laat werd aangesloten en er geen vergunning kwam voor het aanvoeren van zand.

Inkomen verdienen

Dan volgt een feestelijk moment: we overhandigen waterpompen, tomatenzaden, poot aardappelen en -uien aan kleine boeren, die zo in staat zijn om wat meer inkomen te verdienen voor hun gezin. We rijden naar het platteland, waar we Anjala ontmoeten, een stralende vrouw gekleed in een prachtige kleurrijke sari. Ze laat ons zien hoe ze met de gedoende zaden, tomaten teelt op haar land. "Dit voorjaar heb ik uien geplant en geoogst, waarmee ik geld heb verdiend voor het onderhoud van mijn drie kinderen. Ik hoop nu weer op een goede opbrengst."

In een gehuchtje verderop lopen we onder de oude hoge bomen door tussen de hutten en het vee. Daar spreken we Lazrous, die een jaar geleden zijn been heeft gebroken. Fr. Libnus heeft hem regelmatig medicijnen gebracht en hij doet oefeningen om te revalideren. Ook heeft hij geld gekregen om zijn vervallen huis weer op te bouwen. Er tegenover woont de

vrouw van zijn overleden broer met twee kinderen. “Dankzij hulp van de Norbertijnen, kon ik een huisje laten bouwen, waardoor ik onderdak heb, veilig dichtbij familie”, vertelt ze. Verderop is een handpomp aangelegd, waar de mensen uit het dorp schoon drinkwater kunnen tappen. Ik ben blij om te zien, dat deze bescheiden voorzieningen hun leven zoveel beter maken.

Opknappen

Vanuit Ranchi vliegen we naar Trichy in Tamil Nadu, het zuiden. We logeren in de priorij van Sembattu en kijken uit op de leerlooierrijen die een paar jaar geleden zijn gesloten. Samen met de penetrante stank verdween ook de werkgelegenheid... een behoorlijke ramp dus. Ruim 50 jaar geleden is hier een school gebouwd, die intussen veel onderhoud nodig heeft. Gebouwen hebben hier te lijden van de tropische luchtvochtigheid, die zorgt voor zwarte schimmel op de muren. Felle regenbuien veroorzaken lekkages. Recentelijk is de school opgeknapt en okergeel geverfd. Joke herkent 't niet, zo mooi is het geworden. Met Fr. Mariasoosai nemen we door wat er nodig is komend jaar: twee schoolbussen, tien computers en

een generator. Hopelijk vinden we hiervoor donateurs. In het Shape Sociaal Centrum maken we kennis met kwetsbare hiv-/aidspatiënten en extreem arme oude vrouwen. Maatschappelijk werkers helpen hen met raad en daad en ze krijgen elke maand een voedselpakket en gezondheidsscheck. Hierdoor groeit hun zelfbewustzijn en waardigheid: zo belangrijk!

Nieuwe klaslokalen

We rijden 150 km naar het zuiden, naar Thiruvetriyur, vlakbij de oversteek naar Sri Lanka. Onderweg zien we eindeloze rijstteelt op kleine percelen en gedroogde palmladeren als afrastering en dakbeschot van hutten. De bussen hebben hier geen ramen, wel spijlen, dan waait het lekker door en kan er niemand uit vallen. In het midden van agrarisch gebied staat hier een Tamil en Engelse school plus jongensinternaat, waarvan meer dan 45 dorpen profiteren. De kinderen krijgen kwalitatief goed onderwijs en er wordt voor hen gezorgd, waardoor de ouders kunnen werken om de kost te verdienen. Gisteravond heeft het hier hard geregend en gewaaid: een grote boom ligt plat en het voetbalveld is veranderd in een vijver. De toiletten moeten dringend gerenoveerd worden en de school heeft nieuwe klaslokalen nodig voor biologie, natuur- en scheikunde.

>> **vervolg zie pagina 17**

Schenken & Nalaten

Uw bijdrage is enorm belangrijk om de komende jaren India te kunnen blijven steunen. Dat kan via IBAN NL18 RABO 0120 110 660 onder vermelding van Stichting Solidair met India.

ANBI

De Stichting Solidair met India heeft een ANBI-status: Algemeen Nut Beogende Instelling.

Periodieke gift

Het voordeel van schenken aan ANBI's is, dat u de gift geheel of gedeeltelijk in aftrek kunt brengen op uw belastbaar inkomen. De Belastingdienst betaalt dus mee aan uw gift. Als u jaarlijks of vaker geld wilt geven aan Solidair met India, kunt u dat doen via een periodieke gift.

Dit kan via een onderhandse overeenkomst, die u kunt downloaden bij de Belastingdienst. Het voordeel hiervan is, dat u deze kunt aftrekken van de belasting en er geen minimum of maximum bedrag voor geldt. De enige voorwaarde is, dat u gedurende minimaal vijf jaar een vast bedrag schenkt en dit vooraf vastlegt in een schriftelijke overeenkomst. Deze ondertekent u en stuurt u naar ons toe, wij zorgen dan voor verdere afhandeling.

Wanneer u ons periodiek steunt, weten we welke inkomsten we op langere termijn kunnen verwachten. Dat geeft stabiliteit in de inkomstenstroom en dat is een groot voordeel bij de planning van ons werk. Kortom: een periodieke gift is gunstig voor u én voor de stichting.

Nalaten

Ook nalatenschappen zijn een belangrijke, bijzondere inkomstenbron. Voor u als donateur is het een mooie manier om, ook als u er niet meer bent, toch een wezenlijke bijdrage te kunnen blijven leveren aan het nuttige werk dat onze stichting verricht. U zou kunnen overwegen om Solidair met India op te nemen in uw testament als erfgenaam. Wilt u hier meer informatie over, dan kunt u contact met ons opnemen via telefoon 0413 – 296 384 of e-mail info@solidairmetindia.nl

>> **vervolg van pagina 9**

Regenwater opvangen

En door, naar Kurivikulam, 240 km landinwaarts naar het zuidwesten. Onderweg zien we een vlak groen landschap en grote bedrijven waar cement wordt geproduceerd. Ook deze school ligt afgelegen middenin agrarisch gebied; geen huis te zien, waardoor ik me afvraag waar de leerlingen wonen. Vanuit de wijde omgeving komen ze om Engelstalig onderwijs te krijgen. Er is behoefte aan een paar speeltoestellen voor de kinderen, computers, een systeem om regenwater op te vangen en een bus om de leerlingen op te halen en weer thuis te brengen.

Wilde dieren

We vervolgen onze roadtrip naar Ooty, en rijden 375 km in acht uur naar het noordwesten. Via haarspeldbochten zigzaggen we de Nilgiri mountains in: een prachtig, hooggelegen groen natuurgebied, waar de temperatuur gelukkig wat lager is. Er staan vrolijk gekleurde huizen bovenop de bergen. Beneden meandert de rivier door de bossen. We zitten in een echt tuinbouwgebied, met kleine percelen op terrassen. Mensen uit Jharkand (2.250 km naar het noorden) komen hier thee plukken, omdat ze thuis geen werk hebben. Grootgrondbezitters maken de dienst uit. Kijk daar: zwarte bizons, overdag een prachtig gezicht, maar zodra het donker is om zes uur 's avonds, gaan ze op zoek naar voedsel. Net als luipaarden en olifanten. Vandaar dat je dan beter in huis kunt blijven en de mensen hier overal hekken plaatsen om te voorkomen dat deze dieren hun oogst, kippen en geiten opschrokken. Barre omstandigheden.

Zonnepanelen en watertanks

Fr. Peter leeft in een eenvoudig, vochtig huisje. Hij laat ons de nieuwe zonnepanelen zien, de watertanks en het kleinschalige waterdistributiesysteem voor de bevoeiing van de groentetuin. Hierdoor kunnen vijf vrouwen de kost verdienen. We bewonderen de nieuwe tractor, die voor een laag bedrag verhuurd wordt aan kleine boeren, zodat ze meer marge overhouden van hun oogst. Ook praten we met alleenstaande ouderen, die maandelijks een voedselpakket krijgen. Gaan de dorpen in, waar mensen de afgelopen jaren zijn geholpen door een toiletgebouwtje, een huisje, geld voor reparatie van het dak. En zien het stukje landbouwgrond van de Norbertijnen, waarop drie gezinnen de kost verdienen door gewassen te verbouwen. Zo brengen ze 'earning by sharing' in de praktijk. Klein maar fijn.

veld en praten met leerlingen. Ze vinden ons heel interessant en willen samen op de foto. Dat doen we natuurlijk. Rondom de school in Keolari zien we eindeloos agrarisch gebied met gehuchtjes waar de tribals wonen. In de verte rook: hier worden restanten van de oogst verbrand. We maken kennis met drie jonge zusters die bereid waren om hierheen te verhuizen om te zorgen voor het welzijn van de jongste kinderen. Ze willen ook bijles gaan geven en een programma voor vrouwen gaan starten. Fr. Babu is hier directeur en werkt hard aan de toename van het aantal leerlingen, zodat deze school in de toekomst zelfvoorzienend kan worden. Naast de bouw van nieuwe klaslokalen, is er behoefte aan een schoolbus en een tractor die gebruikt kan worden door arme boeren. Volop dynamiek dus.

Bijles

We vliegen via Haiderabad naar Jabalpur, waarna we 's avonds aankomen bij de abdij van de Norbertijnen in Jamtara. Een groene oase, zo blijkt de volgende dag, want de afgelopen twintig jaar is er een mooie groenvoorziening rond de gebouwen gekomen. Dit jaar hebben we dankzij onze donateurs kunnen investeren in zonnepanelen op het dak. Naast een enorme besparing op de energiekosten, zijn ze nu verzekerd van elektriciteit.

We bezoeken de omliggende dorpen, waar met onze hulp huisjes zijn gebouwd. Hier zorgen we ook voor een programma om tuberculose uit te roeien. De avondschool telt maar liefst 100 leerlingen, die dagelijks bijles krijgen en rustig hun huiswerk kunnen maken. Dat lukt vaak niet in de piepkleine woning van hun ouders.

Rondje scholen

Dan een rondje scholen. Onderweg naar Damoh zien we waterbuffels op en langs de weg en ook groepjes apen: prachtig. Deze school is nu compleet en leerlingen van 3 t/m 18 jaar krijgen hier les: van kleuterschool tot 12th grade. In plaats van sombere betonblokken, zijn de gebouwen geschilderd in een mooie combinatie van beige en taupe en ziet het er nu uit als één geheel. Ceremonieel openen we het nieuwe basketbal-

Engelstalig onderwijs

De Nirmala school is ruim 50 jaar oud en staat in de krottenwijken van Ghamapur. Hier ontmoeten we een jongen die een grote tumor had op zijn arm en herstelt van de operatie die mogelijk is gemaakt door giften aan Solidair met India. Heel fijn om te zien dat hij weer een toekomst heeft.

Na acht jaar project coördinatie, is Fr. Xavier nu schooldirecteur en pakt zijn rol voortvarend op. “Hier is armoe troef en mensen willen zich daaraan ontworstelen. Ouders zijn daarom dankbaar dat hun kinderen naar school kunnen. Naast onderwijs in de Hindi taal, zijn we in 2010 gestart met Engelstalig onderwijs: van 27 kinderen zijn we razendsnel gegroeid naar 814 leerlingen op dit moment. Vandaar dat de school aan uitbreiding toe is. Voor de 16- tot 18 jarigen hebben we nieuwe labs nodig voor natuurkunde, scheikunde en biologie. Voor

de jongste kinderen zijn toiletten nodig en een paar speeltuinstellen op het schoolplein. Voor goed drinkwater is een waterput belangrijk en plafondventilators om de hitte draaglijk te maken in de klassen.”

Ook op de Abbot Baeten school worden we hartelijk ontvangen en rondgeleid. Op de Holy Cross School wordt dankbaar gebruik gemaakt van het buitenpodium, dat dankzij onze donateurs mogelijk is gemaakt. En op de Augustinus school zorgde hevige regenval ervoor, dat het schoolplein veranderde in een grote waterpartij. Vandaar dat ze gebroken puin hebben aangevoerd, dat nog aangevuld zal worden met grind. Via deze ophoging en drainage hopen ze in de toekomst wateroverlast te voorkomen. Zo heeft iedere school te maken met eigen uitdagingen.

Beroepsonderwijs

Wat gebeurt er eigenlijk als kinderen niet meer naar school gaan? Hoe krijgen drop-outs een tweede kans?

Op deze groep richt het Jogni training centrum zich met vakopleidingen tot kleermaker, elektriciën, administratief medewerker en chauffeur. Met een mooie ceremonie openen we de nieuwe foto en video-editing studio. Het internaat is opgeknapt en klaar om jongens van verder weg te huisvesten.

Ook in Mumbai laten ze trots de beroepsopleidingen zien. Ze hebben een mooie salon ingericht voor de opleiding tot kapper en schoonheidsspecialist. Jonge vrouwen krijgen er les en passen het toe in de praktijk. Daarnaast nemen zowel meisjes als jongens deel aan de opleiding retail marketing. Ook hier gaat theorie hand in hand met de praktijk, zodat ze leren wat wel of niet werkt. Verder volgen vrouwen van diverse leeftijden een opleiding tot kleermaker. De meest ervaren vrouwen maken schooluniformen, zodat ze hun eigen inkomen kunnen verdienen en een deel weer terug geïnvesteerd kan worden in de opleiding van nieuwe vrouwen.

Krottenwijken

Op het terrein staat ook de Cardinal Gracious school, die 61 jaar oud is en een facelift heeft gekregen via kleurrijke educatieve muurschilderingen. Dankzij onze donateurs zijn hier nieuwe schoolbanken en tafels aangeschaft. Ruimte is schaars in Mumbai en wordt goed benut door de school. In de tropische hitte, zien we jongens trainen voor cricket. Verder kunnen kinderen na school deelnemen aan skating, dans, karate en yoga. Activiteiten die bijdragen aan hun ontwikkeling en beweging, die in de kleine eenkamerwoningen absoluut niet mogelijk is.

‘De combinatie van onderwijs, sociaal en medisch werk helpt een kansarme regio vooruit’

Dan bezoeken we de krottenwijken. We zien hoe een oma leeft op 6 m² met haar gehandicapte kleinzoon. Wat een ellendige situatie. Dat geldt ook voor een meisje dat met haar moeder en twee zusjes woont op 10 m². Dan een familie die woont op een metalen tafel onder een zeil: mensonterend... In deze omgeving geeft Vincent Paul juridische hulp en de VvBE zorgt dat 60 kinderen en families een financiële bijdrage krijgen om naar school te gaan en voedsel te kopen. In het Bandra East Sociaal Centrum krijgen ouderen voorlichting en worden ze geholpen met formulieren (die ze zelf niet kunnen lezen/invullen) en een voedselpakket. Jonge dames vertellen wat ze gehad hebben aan de avondschoon (bijlessen), waardoor ze nu verder studeren en ambities hebben voor de toekomst.

Schouders eronder

Na deze intensieve en inspirerende projectbezoeken, reis ik met Joke terug naar Nederland. Wat is India een boeiend

land met prachtige mensen. Ik ben onder de indruk van de bevlogen projecthouders die elke dag hun schouders eronder zetten. Veerkracht ontwikkelen, omdat er altijd tegenslagen op hun pad komen. En toch doorgaan, want er zit niets anders op: arme mensen helpen, dat is hun passie. Zij begrijpen dat onderwijs, sociaal en medisch werk onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn voor ontwikkeling van een kansarme regio. Investeren in onderwijs biedt veiligheid, bevordert de gezondheid, creëert gelijke kansen voor jongens en meisjes en pakt armoede aan. Daarom zetten zij zich in, net als ik.

Anja Bekkers, directeur

Helpt u ons helpen?

